

Poslovni broj: St-630/2018

**TRGOVAČKI SUD
U
SPLITU**

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

**PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA
odgovor na žalbu
razlučne vjerovnice Ines Ljubičić**

e-komunikacija
prilozi
punomoć u spisu

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko ovim podneskom daje odgovor na žalbu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 30.06.2026., izjavljenu po punomoćniku Vedranu Podlipcu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-384 od 23.06.2026.

Žalba je u cijelosti neosnovana, dijelom i nedopuštena zbog izostanka stvarnog pravnog interesa za pobijanje predmetnog rješenja. Pobijano rješenje ne odlučuje o osnovanosti, visini, postojanju ni redosljedu bilo koje konkretne tražbine razlučne vjerovnice, nego predstavlja opći procesni poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova da, ako smatraju da imaju tražbine nižeg isplatnog reda, iste prijave stečajnoj upraviteljici radi daljnjeg ispitivanja.

Stoga se predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske žalbu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić odbaci kao nedopuštenu zbog izostanka pravnog interesa, a podredno da je odbije kao neosnovanu i potvrdi rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-384 od 23.06.2026. Ujedno se predlaže odbiti zahtjev razlučne vjerovnice za naknadom troška sastava žalbe u iznosu od 20.190,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 5.047,50 EUR, kao u cijelosti neosnovan, neobrazložen i protivan pravilima stečajnog postupka.

II. Pobijanim rješenjem sud je pozvao vjerovnike nižih isplatnih redova da u roku od 30 dana od dana objave rješenja prijave svoje tražbine, uz naznaku IBAN-a, te je zakazao posebno ročište za ispitivanje prijavljenih tražbina vjerovnika nižih isplatnih redova za dan 29.09.2026.

Dakle, pobijano rješenje je po svojoj pravnoj naravi procesno rješenje kojim se otvara mogućnost prijave tražbina nižih isplatnih redova. Ono ne sadrži nikakvu negativnu odluku prema razlučnoj vjerovnici. Njime se razlučnoj vjerovnici ništa ne oduzima, ništa se protiv nje ne utvrđuje i ne odbija se nijedno njezino pravo. Naprotiv, ako razlučna vjerovnica smatra da ima bilo kakvu tražbinu nižeg isplatnog reda, pobijano rješenje upravo joj omogućava da takvu tražbinu prijavi i da ista bude ispitana u za to predviđenom postupkovnom stadiju.

Žaliteljica stoga pogrešno prikazuje pobijano rješenje kao da je riječ o odluci kojom je ona onemogućena u ostvarenju prava iz članka 139. Stečajnog zakona. Upravo suprotno, sud je pozivom vjerovnicima nižih isplatnih redova postupio u skladu s logikom članka 257. stavka 5. Stečajnog zakona, prema kojoj se tražbine vjerovnika nižih isplatnih redova prijavljuju samo na poseban poziv suda. Bez takvog poziva žaliteljica eventualnu tražbinu nižeg isplatnog reda ne bi mogla prijaviti u ovom stadiju postupka. Zato je potpuno nelogično da se žaliteljica žali na rješenje koje joj, pod pretpostavkom da smatra da takvu tražbinu ima, otvara procesnu mogućnost da je prijavi.

Iz toga proizlazi da žaliteljica nema stvaran pravni interes za pobijanje rješenja. Ne postoji nepovoljna odluka koja bi za nju proizvodila štetne pravne učinke. Ako ima tražbinu nižeg isplatnog reda, može je prijaviti; ako smatra da je nema ili da još nije dospjela odnosno nije konačno određiva, time nije prekludirana u odnosu na bilo kakvo pravo koje joj pobijano rješenje nije ni priznavalo ni oduzimalo.

III. Žaliteljica uvodno nabraja gotovo sve moguće žalbene razloge, poziva se na članak 354. stavak 2. točku 11. ZPP-a, Ustav Republike Hrvatske, Konvenciju, Protokol br. 1, praksu ESLJP-a, navodne odluke VTS-a, pravnu sigurnost, legitimna očekivanja, pravo vlasništva, pravo na pristup sudu i zabranu pravnog formalizma. Međutim, žalba ne sadrži nijednu konkretnu, pravno relevantnu i provjerljivu tvrdnju iz koje bi proizlazilo da se pobijano rješenje doista ne može ispitati ili da nema razloga o odlučnim činjenicama.

Pobijano rješenje ima jasnu izreku i jasne razloge. Sud je naveo: (i) da je rješenjem od 10.09.2018. određen nastavak stečajnog postupka nad stečajnom masom iza KUMULUS d.o.o.; (ii) da je stečajna upraviteljica podneskom od 16.06.2026. predložila da sud pozove vjerovnike nižih isplatnih redova; (iii) sadržaj članka 139. stavka 1. Stečajnog zakona; (iv) sadržaj članka 257. stavka 5. Stečajnog zakona; te (v) da je, s obzirom na navod stečajne upraviteljice da postoje dostatna sredstva, opravdano smatrati da je stečajna masa dovoljna za namirenje tražbina vjerovnika nižih isplatnih redova.

Za odluku kakva je pobijano rješenje to su jedine odlučne činjenice. Žaliteljica pogrešno pokušava u predmet ovog žalbenog postupka uvesti pitanja koja nisu predmet pobijanog rješenja, i to pitanja namirenja njezine osporene tražbine, pitanje odgode namirenja iz rješenja od 24.04.2026., pitanje tijeka kamata do budućeg dana namirenja, pitanje troškova odvjetničkog zastupanja u svim dosadašnjim i budućim postupcima te pitanje treba li stečajni postupak čekati pravomoćno okončanje parnica. O tim pitanjima pobijano rješenje ne odlučuje, niti je za donošenje pobijanog rješenja bilo potrebno odlučivati o tim pitanjima.

Zbog toga nema proturječja između izreke i obrazloženja pobijanog rješenja. Nema ni proturječja između pobijanog rješenja i zakona. Naprotiv, pobijano rješenje upravo provodi mehanizam iz Stečajnog zakona: kad se pokaže da bi stečajna masa mogla biti dostatna i za niže isplatne redove, sud poziva te vjerovnike da prijave svoje tražbine.

IV. Središnji žalbeni navod svodi se na tvrdnju da je rješenje „preuranjeno” jer u postupku još nisu utvrđeni svi iznosi i potraživanja koji bi navodno pripadali razlučnoj vjerovnici prema članku 139. Stečajnog zakona. Taj je navod pravno pogrešan.

Članak 257. stavak 5. Stečajnog zakona propisuje da se tražbine vjerovnika nižih isplatnih redova prijavljuju samo na poseban poziv suda. Svrha takvog poziva nije da sud prije poziva konačno utvrdi svaku pojedinu tražbinu nižeg isplatnog reda, niti da unaprijed utvrdi konačan dan namirenja svake eventualne tražbine. Svrha poziva je upravo suprotna: da se potencijalnim vjerovnicima nižih isplatnih redova omogući prijava, kako bi se zatim te prijave mogle ispitati i kako bi se stečajni postupak mogao uredno nastaviti prema završnim stadijima.

Kad bi se prihvatilo tumačenje žaliteljice, poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova nikada se ne bi mogao uputiti dok god postoji bilo kakav spor, bilo kakav pravni lijek, bilo kakva mogućnost nastanka budućih troškova ili bilo kakva neizvjesnost oko datuma konačnog namirenja. Takvo tumačenje bilo bi protivno svrsi stečajnog postupka, protivno načelu ekonomičnosti i protivno interesu svih vjerovnika, jer bi jedan vjerovnik mogao blokirati zaključenje postupka pozivanjem na vlastite buduće i neodređene troškove.

Upravo je u predmetnom slučaju opravdano da se postupak pomiče prema ispitivanju eventualnih tražbina nižih isplatnih redova. Stečajna upraviteljica je sudu predložila da se takav poziv uputi, a sud je prihvatio da postoje dostatna sredstva te da je opravdano smatrati da se mogu namirivati i tražbine nižih isplatnih redova. Žaliteljica ne osporava konkretnim dokazima da u stečajnoj masi ne postoje dostatna sredstva, niti nudi bilo kakav vjerodostojan izračun iz kojeg bi proizlazilo da zakonske pretpostavke za poziv nisu ispunjene.

Preuranjenost se ne može temeljiti na činjenici da je tražbina same žaliteljice osporena i da je namirenje odgođeno. Upravo zbog toga postoje posebni procesni mehanizmi, uključujući odgodu namirenja, pohranu odnosno rezervaciju sredstava i nastavak parničnih postupaka u kojima će se utvrditi pravna osnova i sudbina osporene tražbine. Ti mehanizmi ne znače da cijeli stečajni postupak treba stajati niti da drugi vjerovnici, pa ni vjerovnici nižih isplatnih redova, moraju čekati dok žaliteljica ne riješi sva pitanja vezana uz vlastitu osporenu tražbinu.

V. Žaliteljica navodi da ne može prijaviti kamate na svoju tražbinu jer ne zna datum namirenja, budući da joj je rješenjem od 24.04.2026. namirenje odgođeno i sredstva su pohranjena. Ni taj navod ne može dovesti do ukidanja pobijanog rješenja.

Prvo, pobijano rješenje nije individualni nalog razlučnoj vjerovnici da u roku od 30 dana prijavi konačan i nepromjenjiv obračun kamata. Pobijano rješenje je opći poziv svim vjerovnicima nižih isplatnih redova. Žaliteljica, ako smatra da ima pravo na kamate kao tražbinu nižeg isplatnog reda, može ih prijaviti u odredivom iznosu, s jasnom metodologijom obračuna, uz naznaku da iznos ovisi o pravomoćnom utvrđenju glavne tražbine i o danu eventualnog namirenja. Takva prijava bila bi predmet ispitivanja, kao i svaka druga prijava.

Drugo, eventualna neizvjesnost oko konačnog dana namirenja nije razlog da se poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova uopće ne uputi. U stečajnim postupcima često postoje tražbine koje su sporne, uvjetne, još ne u cijelosti likvidirane ili ovisne o ishodu drugog postupka. To ne znači da sud ne smije otvoriti stadij prijave i ispitivanja, nego samo znači da će se konkretna prijava ispitati prema njezinoj pravnoj prirodi i prema dokazima koji budu dostavljeni.

Treće, žaliteljica ne može vlastitu procesnu poziciju osporene tražbine koristiti kao razlog za blokiranje postupanja prema svim ostalim vjerovnicima. Ako se u parnicama koje se vode povodom osporavanja tražbine utvrdi da žaliteljica nema tražbinu odnosno da lanac cesija i ustupa nema pravni učinak, tada neće postojati ni pravna osnova za kamate na takvu tražbinu. Ako se pak utvrdi suprotno, tada će se o eventualnim sporednim tražbinama moći odlučiti u okviru pravila Stečajnog zakona. Nijedna od tih mogućnosti ne čini pobijano rješenje nezakonitim.

VI. Žaliteljica nadalje tvrdi da ne može prijaviti sve troškove iz članka 139. stavka 1. točke 2. Stečajnog zakona jer stečajni postupak još traje, a traje i postupak utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine. Iz toga izvodi zaključak da je pobijano rješenje preuranjeno. Takav zaključak je neodrživ.

Troškovi koji su nastali pojedinom vjerovniku njegovim sudjelovanjem u postupku, ako uopće mogu biti predmet prijave kao tražbine nižeg isplatnog reda, moraju biti konkretni, nastali, određeni ili barem odrediti,

obrazloženi i dokazani. Budući, hipotetski i još nenastali troškovi ne mogu biti razlog da se cijeli stadij prijave tražbina nižih isplatnih redova odgađa u nedogled.

Posebno je neosnovano nastojanje žaliteljice da troškove parničnog postupka radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine automatski prikaže kao tražbinu nižeg isplatnog reda u stečaju, i to prije nego što su ti troškovi pravomoćno dosuđeni, prije nego što je poznat ishod parnice i prije nego što je uopće utvrđeno postoji li pravna osnova njezine tražbine. Takvi troškovi ne mogu se pretpostavljati niti unaprijed priznati samo zato što žaliteljica sudjeluje u parnici koja je posljedica osporavanja njezine tražbine.

Osim toga, u stečajnom postupku vrijedi posebno pravilo da vjerovnici u pravilu sami snose troškove svog sudjelovanja u postupku, osim u mjeri u kojoj zakon izričito predviđa drugačiji režim i u mjeri u kojoj takvi troškovi budu uredno prijavljeni, ispitani i priznati kao tražbine odgovarajućeg isplatnog reda. Žaliteljica ne može žalbom protiv općeg poziva vjerovnicima nižih isplatnih redova ishoditi prejudiciranje da su svi njezini odvjetnički troškovi, uključujući troškove budućih radnji i troškove drugih postupaka, automatski tražbine koje terete stečajnu masu.

Ako žaliteljica smatra da je već imala konkretne troškove koji su po zakonu tražbine nižeg isplatnog reda, upravo joj je pobijano rješenje otvorilo mogućnost da ih prijavi. Ako smatra da će budući troškovi tek nastati, takvi budući troškovi nisu zapreka da se postupak nastavi. Sve drugo dovelo bi do apsurdna da bi svaki vjerovnik mogao spriječiti poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova tvrdnjom da će mu u budućnosti možda nastati još neki trošak.

VII. Žaliteljica posebno tvrdi da je sud „u startu” trebao prekinuti stečajni postupak nakon što je osporena tražbina razlučne vjerovnice i nakon što je pokrenuta parnica radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja, te pričekati pravomoćno okončanje te parnice. Ovaj žalbeni navod nije samo neosnovan, nego je i potpuno izvan predmeta pobijanog rješenja.

Pobijanim rješenjem ne odlučuje se o tome je li ranije trebalo prekinuti stečajni postupak, niti se odlučuje o osnovanosti osporavanja tražbine razlučne vjerovnice. Žaliteljica žalbom protiv rješenja o pozivu vjerovnicima nižih isplatnih redova pokušava ponovno otvoriti pitanja o kojima se odlučivalo u drugim stadijima ovog postupka, osobito u odnosu na rješenje o namirenju i odgodu namirenja osporene tražbine. Takvo proširenje predmeta žalbenog postupka nije dopušteno.

Stečajni postupak je postupak skupnog namirenja vjerovnika. On se ne vodi radi zaštite interesa jednog vjerovnika, nego radi zakonitog i razmjernog namirenja svih vjerovnika prema pravilima Stečajnog zakona. Osporavanje tražbine jednog vjerovnika i vođenje parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja ne znači da cijeli stečajni postupak mora stati. Naprotiv, zakon predviđa mehanizme kojima se osporena tražbina štiti do okončanja spora, ali se istodobno omogućava nastavak stečajnog postupka u mjeri u kojoj to nije protivno pravima stranaka.

U konkretnom predmetu to je osobito važno jer predmetni stečajni postupak traje već godinama, a žaliteljica i njezin punomoćnik su tijekom postupka više puta pokušavali proširiti i multiplicirati raspravu na pitanja koja nisu odlučna za konkretni stadij postupka. Prihvatanje žaliteljčina stava značilo bi da se svaka daljnja radnja u stečajnom postupku može blokirati pozivanjem na njezinu osporenu tražbinu. Takvo tumačenje nema uporište u zakonu i bilo bi protivno pravima ostalih vjerovnika, uključujući Josipa Šarka.

VIII. Žaliteljica se poziva na članak 139. Stečajnog zakona kao da navedena odredba sama po sebi stvara njezino pravo na određeni iznos kamata i troškova te kao da sud prije poziva vjerovnicima nižih isplatnih redova mora utvrditi sve takve iznose. To nije sadržaj članka 139. Stečajnog zakona.

Članak 139. Stečajnog zakona uređuje redoslijed namirenja tražbina nižih isplatnih redova. On ne ukida obvezu prijave tražbine, ne ukida obvezu dokazivanja, ne znači da je svaka tvrdnja pojedinog vjerovnika automatski osnovana i ne nalaže sudu da čeka trenutak u kojem nijedna tražbina više neće biti sporna ili neizvjesna. Naprotiv, članak 139. u vezi s člankom 257. stavkom 5. Stečajnog zakona pretpostavlja da će se vjerovnici nižih isplatnih redova pozvati da prijave tražbine, a potom će se prijavljene tražbine ispitati.

Zato žaliteljica ne može iz članka 139. Stečajnog zakona izvoditi zabranu suda da uputi poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova. Takva zabrana ne postoji. Žaliteljica može eventualno koristiti članak 139. kao pravnu osnovu svoje prijave, ako smatra da ispunjava pretpostavke te odredbe. Međutim, ne može koristiti članak 139. kao sredstvo za ukidanje rješenja kojim joj se upravo omogućava da takvu prijavu podnese.

IX. Žaliteljica se općenito poziva na pravo vlasništva, pravo na pravično suđenje, pravnu sigurnost, legitimno očekivanje, pravo na obrazloženu sudsku odluku, pristup sudu, zabranu pretjeranog tereta i načelo razmjernosti. Međutim, žaliteljica ni na jednom mjestu ne objašnjava kako bi opći poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova mogao predstavljati povredu tih prava.

Pobijano rješenje ne lišava žaliteljicu vlasništva. Ne odbija njezinu tražbinu. Ne odbija joj kamate. Ne odbija joj troškove. Ne onemogućava joj pristup sudu. Ne uskraćuje joj pravo da prijavi tražbinu nižeg isplatnog reda. Ne prejudicira ishod parnica. Ne prejudicira ni pitanje hoće li njezina prijava, ako bude podnesena, biti priznata ili osporena. Zbog toga nema nikakve povrede članka 48. Ustava RH, članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, članka 29. Ustava RH ili članka 6. Konvencije.

Naprotiv, pravo na pravično suđenje i načelo procesne jednakosti nalažu da se postupak ne vodi isključivo prema interesima razlučne vjerovnice, nego da se omogući sudjelovanje i ostalim vjerovnicima, uključujući vjerovnike nižih isplatnih redova. Pobijano rješenje upravo tome služi. Njime se širi, a ne sužava, krug osoba koje mogu ostvarivati svoja procesna prava u stečajnom postupku.

Pozivanje na predmet Zagrebačka banka protiv Republike Hrvatske i na opće standarde ESLJP-a ne može nadomjestiti nedostatak konkretne povrede. Da bi se moglo govoriti o povredi legitimnog očekivanja ili vlasničkog prava, žaliteljica bi morala pokazati da ima priznato, nesporno i provedivo pravo koje je pobijanim rješenjem oduzeto ili nerazmjerno ograničeno. Ona to nije učinila, niti bi to mogla učiniti, jer pobijano rješenje samo otvara procesni stadij prijave tražbina nižih isplatnih redova.

X. Žaliteljica se kao dokazom poziva na stručni rad sutkinje VTS-a doc. dr. sc. Jelene Čuveljak o troškovima stečajnog postupka te na odluke ESLJP-a i VTS-a. Međutim, navedeni izvori ne podupiru zaključak koji žaliteljica izvodi.

Iz pravnih shvaćanja koja se odnose na tražbine nižih isplatnih redova proizlazi upravo suprotno: vjerovnici nižih isplatnih redova pozivaju se onda kada se pokaže da bi nakon namirenja viših isplatnih redova moglo preostati sredstava za njihovo namirenje. Upravo je to učinio prvostupanjski sud. Sud nije odlučio da su pojedine prijave osnovane, nego je otvorio procesnu mogućnost njihove prijave i kasnijeg ispitivanja.

Žaliteljica ne citira nijedno pravno shvaćanje prema kojem bi sud bio dužan čekati pravomoćno okončanje svih parnica, pravomoćno utvrđenje svake sporedne tražbine, nastanak svih budućih odvjetničkih troškova i konačni dan namirenja prije nego što uputi poziv vjerovnicima nižih isplatnih redova. Takvo pravno shvaćanje ne proizlazi ni iz priloženog stručnog rada ni iz odluka na koje se žaliteljica općenito poziva.

Zato je pozivanje žaliteljice na navedene izvore selektivno i izvan konteksta. Ti izvori eventualno mogu biti relevantni u stadiju ispitivanja konkretne prijave i njezine osnovanosti, ali ne dokazuju nezakonitost pobijanog rješenja.

XI. Žaliteljica se u drugim fazama postupka pozivala na potrebu što hitnijeg namirenja i zaštite svoje tražbine, dok sada osporava rješenje kojim se stečajni postupak nastavlja prema fazi ispitivanja mogućih tražbina nižih isplatnih redova. Takvo postupanje je kontradiktorno.

Ako je cilj žaliteljice da se postupak okonča zakonitim namirenjem vjerovnika, tada ne postoji razuman razlog da se protivi općem pozivu vjerovnicima nižih isplatnih redova. Ako pak žaliteljica smatra da se prije toga mora pravomoćno utvrditi njezina tražbina, tada zapravo nastoji položaj jednog osporenog vjerovnika staviti ispred interesa svih ostalih vjerovnika i predvidivog tijeka stečajnog postupka.

Žalba se stoga ne može promatrati izolirano od cjelokupnog tijeka postupka. Ona je još jedan u nizu pokušaja da se predmetni stečajni postupak zadrži u procesnom stanju stalnog osporavanja, iako pobijano rješenje samo omogućava prijavu i ispitivanje tražbina nižih isplatnih redova. Takva žalba ne zasluhuje pravnu zaštitu.

XII. Žaliteljica zahtijeva trošak sastava žalbe po OT br. 7. t. 1. i br. 14. u iznosu od 20.190,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 5.047,50 EUR. Taj zahtjev treba odbiti u cijelosti.

Prije svega, žalba je neosnovana, a podredno i nedopuštena zbog izostanka pravnog interesa. Stranka koja neosnovano pobija procesno rješenje kojim joj se otvara mogućnost prijave tražbine ne može osnovano zahtijevati da se trošak takve žalbe namiri na teret stečajne mase ili protivne strane.

Nadalje, zahtjev za trošak je neobrazložen i nerazmjern. Žaliteljica ne objašnjava vrijednost predmeta spora, ne objašnjava zašto bi se na žalbu protiv općeg poziva vjerovnicima nižih isplatnih redova primjenjivala tarifa u navedenom iznosu, niti obrazlaže nužnost i opravdanost takvog troška. Sama žalba sastoji se od paušalnih i ponavljajućih navoda, bez stvarne pravne analize pobijanog rješenja, pa već i iz tog razloga ne može opravdati zatraženi trošak.

Osim toga, ako žaliteljica smatra da pojedini troškovi njezina sudjelovanja u stečajnom postupku predstavljaju tražbinu nižeg isplatnog reda, tada ih eventualno može prijaviti u postupku koji je pobijanim rješenjem upravo otvoren, uz dokazivanje njihove osnove, visine i pravne naravi. Ne može, međutim, u okviru žalbe protiv rješenja o pozivu vjerovnicima nižih isplatnih redova zahtijevati da joj se takav trošak neposredno dosudi.

XIII. Stečajni vjerovnik ističe da sljedeće procesne napomene nisu središnji razlog zbog kojeg žalbu treba odbiti, već da žalbu treba odbiti zbog njezine očite pravne neosnovanosti. Međutim, radi zaštite prava stečajnog vjerovnika na očitovanje i radi očuvanja povjerenja u zakonitost postupka, potrebno je ukazati i na određene procesne okolnosti.

Iz popratnog izvješća Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-388 od 03.07.2026. proizlazi da je spis dostavljen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske radi donošenja odluke povodom žalbe, da je navedeno kako se spis nalazi na Visokom trgovačkom sudu povodom žalbe te da je predmet zaveden pod poslovni broj PŽ-2350/2026., dok rubrika „Odgovor na žalbu” u navedenom izvješću ne sadrži podatak o odgovoru na žalbu.

Takva okolnost nalaže poseban oprez. Stečajni vjerovnik smatra neprihvatljivom praksu da se žalbe pojedinih stranaka upućuju žalbenom sudu bez prethodnog omogućavanja protivnoj strani da se na njih očituje, odnosno bez da se osigura da odgovor na žalbu bude sastavni dio istog žalbenog spisa prije odlučivanja. Takvo postupanje objektivno može dovesti do odlučivanja temeljem jednostranih navoda i podnesaka samo jedne strane, što je protivno načelu kontradiktornosti i jednakosti oružja.

Posebno se ukazuje na potrebu da se provjeri jesu li svi žalbeni podnesci, svi odgovori na žalbe i svi relevantni prilozi objedinjeni u istom žalbenom spisu. U protivnom postoji opasnost procesne konfuzije, uključujući opasnost od formiranja paralelnih ili dvostrukih žalbenih spisa u kojima žalbeni sud ne bi raspolagao cjelovitim procesnim materijalom. Stečajni vjerovnik pritom posebno ukazuje na okolnost da je žalba razlučne vjerovnice, prema dostupnim podacima, upućena uz napomenu o već postojećem žalbenom spisu, dok je kod Visokog trgovačkog suda došlo do formiranja novog spisa, zbog čega je nužno osigurati da ovaj odgovor na žalbu bude pridružen upravo onom spisu u kojem će se odlučivati o predmetnoj žalbi.

Dodatno, Josip Šarko je podnio kaznenu prijavu protiv punomoćnika razlučne vjerovnice Vedrana Podlipca zbog okolnosti koje se odnose na navodnu izravnu naplatu i blokadu računa Josipa Šarka temeljem potraživanja za koje se u prijavi navodi da je već bilo namireno. Navedena okolnost dodatno potvrđuje potrebu da se u ovom stečajnom postupku postupi krajnje transparentno, kontradiktorno i uz strogo poštivanje prava svih stranaka na očitovanje.

Dokaz: kaznena prijava Josipa Šarka od 01.07.2026.

Zbog svega navedenog predlaže se da prvostupanjski sud ovaj odgovor na žalbu bez odgode dostavi Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske i zatraži da se isti pripoji žalbenom spisu prije donošenja odluke, odnosno da Visoki trgovački sud, ako je predmet već zaprimljen, prije odlučivanja utvrdi da raspolaže ovim odgovorom na žalbu i svim relevantnim prilogima.

XIV. Žalba razlučne vjerovnice Ines Ljubičić ne sadrži nijedan osnovan razlog za ukidanje ili preinačenje pobijanog rješenja. Pobijano rješenje je jasno, obrazloženo, zakonito i procesno nužno za nastavak stečajnog postupka. Njime se ne odlučuje o osnovanosti ni visini bilo koje tražbine razlučne vjerovnice, nego se samo pozivaju vjerovnici nižih isplatnih redova da prijave svoje tražbine radi kasnijeg ispitivanja.

Navodi o preuranjenosti, nemogućnosti obračuna kamata, nemogućnosti prijave troškova, potrebi prekida stečajnog postupka do okončanja parnica te navodnim povredama Ustava, Konvencije i prakse ESLJP-a u cijelosti su paušalni, pravno neutemeljeni i izvan predmeta pobijanog rješenja.

Zbog toga se predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske:

1. odbaci žalbu razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 30.06.2026. kao nedopuštenu zbog izostanka pravnog interesa,
2. podredno, odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-384 od 23.06.2026.,
3. odbije zahtjev razlučne vjerovnice za naknadom troška sastava žalbe u iznosu od 20.190,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 5.047,50 EUR,
4. osigura da ovaj odgovor na žalbu bude pridružen istom žalbenom spisu u kojem se odlučuje o žalbi razlučne vjerovnice.

U Zagrebu, 15.07.2026.god.

Josip Šarko
po punomoćniku
Mario Bonić, odvjetnik